

Nostàlgia de temps passats

El 1971 es va inaugurar la primera discoteca garrotxina, Sansburg, amb precedents com la Indústria i El Nobel

La frase «qualsevol època passada va ser millor» és en alguns casos un tòpic desmesurat, però en el cas de la vida nocturna garrotxina, si comparem anys anteriors amb el panorama actual, aquesta frase deixa de ser un tòpic per convertir-se en una realitat objectivable.

JORDI DORCA > TEXT

Una nit de dissabte a Olot, just quan estàs a punt d'acabar de sopar, apareix aquella pregunta que els que ja no vivim a la ciutat fem quan volem sortir una estona:

—Ara on es va?

—No sé què dir-te (et responen). Si ho compares amb abans (en aquest cas es fa referència a finals dels noranta o a la primera dècada del segle), Olot està molt mort.

A Olot, hi trobem diversos locals i discoteques on es pot anar a prendre alguna cosa i ballar. Estem parlant de Stromboli, el Lux o el Líquid Club. Però és cert que l'oferta ha disminuït, i que aquell Olot amb tres o més discoteques i pubs plens de gent funcionant simultàniament queda ara una mica lluny.

De l'Ideal a El Nobel

És als seixanta quan la moguda de les discoteques a Olot pren forma. Entren a l'Estat noves músiques i actituds que contrasten amb la grisor del nacionalcatolicisme imperant. A Olot, la ràdio i programes com

El disco dedicado, Un disco para ti o Disco Noticia eren els principals difusors de les noves tendències musicals. A la Societat Recreativa d'Indústria i Comerç es crea el Cercle Musical. Un grup de gent compra un tocadiscos i un equip de so per organitzar audicions de música clàssica, però també moderna i jazz. Un autèntic precedent –juntament amb els «guateques»– de les discoteques que arribarien un temps després. Aquells anys, alguns joves formen grups musicals, i amb ells arriben els concerts a l'Ideal (de manera més puntual) i a la Indústria de manera més habitual i permanent. Més endavant va néixer El Nobel, una altra sala de festes que va acollir també concerts en directe dels millors grups del moment. Aquests concerts anaven acompanyats d'estones de discoteca un cop acabada l'actuació, i allà els joves poden ballar en grup i allunyar-se de les formalitats del ball en parella i del control parental que mares, tietes i familiars diversos exercien des de les llotges i les cadires circumdants de les antigues sales de ball.

L'oferta d'oci nocturn ha disminuït, i aquell Olot amb tres o més discoteques i pubs plens de gent funcionant simultàniament queda una mica lluny

ACGAX. SERVEI D'IMATGES. COL·LECCIÓ JOSEP M. DOU CAMPS. AUTOR: JOSEP M. DOU CAMPS

L'Envelat del Follet avui és un basar xinès

La irrupció a inicis dels setanta de músiques ballables procedents dels Estats Units, com el soul i la disco, les noves formes d'oci nocturn i les noves tendències estètiques que provenien de llocs amb gran influència estrangera a causa del turisme, com Eivissa, van fer que alguns empresaris exportessin el model de discoteca a Olot. El 1971 neix Sansburg. Ubicada a la pujada de la Solfa, era una discoteca amb un equip de so d'alta generació, sonoritzada a tots els vèrtexs de la sala, envoltada de sofàs i amb una cabina de discjòquei professional. La sala va necessitar una inversió molt gran, però segons veus autoritzades del moment els diners invertits van donar rendiment. De punts tan diferents com Vic, Ripoll o Figueres, molts joves anaven a Olot per gaudir de la novetat que suposava el Sansburg.

Les sales de festa s'anaven buidant, i és per aquest motiu que es van haver de reformular. El Nobel va ser traspassada als mateixos propietaris de Sansburg, i la In-

ACGAX. SERVEI D'IMATGES. FONS JARRIBA ESPANOL. AUTOR DESCONEGUT

dústria es va convertir el 1973 en L'Envelat del Follet, una discoteca amb un punt psicodèlic que va dissenyar l'artista banyolí Lluís Güell, dissenyador de locals mítics com el Cafè del Mar i Es Paradís, d'Eivissa, o el St. Trop, de Lloret de Mar. L'ambientació de Güell –escultures, murals, gravats i làmpada– té un alt valor artístic, i la discoteca transpirava la modernitat i els aires de

>> A dalt, vista de la discoteca Sansburg, a Olot (1971).

A sota, selecció d'una pubilla a Sansburg (1971).

La ràdio, el Cercle Musical, els «guateques» i sales de festa com la Indústria i El Nobel seran els precedents de les discoteques

ACGAX. SERVEI D'IMATGES. FONTS JOSEP M. MELCIOR PUJOL, FOTO JOSEP M. MELCIOR.

>> **Una imatge de l'Envelat del Follet (1974).**

canvi de mitjan anys setanta. Ara el local és un basar xinès que encara conserva alguns d'aquests elements, i l'any 2014 l'Ajuntament d'Olot va decidir escanejar la làmpada en 3D per tal de preservar-ne el volum digitalment i, en cas que es vulgui, poder-la reproduir en un altre moment. El 1979, amb el canvi de junta de la Indústria, la discoteca canvia de propietaris i amb ells canvia també el concepte. Ara la discoteca tindrà dos ambients separats (el pub i la disco), la música serà més suau i de caràcter melòdic i els combinats seran d'influència tropical. Els nous propietaris també van voler canviar el nom, i ho van fer a través d'un concurs radiofònic. El nom guanyador va ser «Paipai». La discoteca va tenir la seva època, però va acabar tancant.

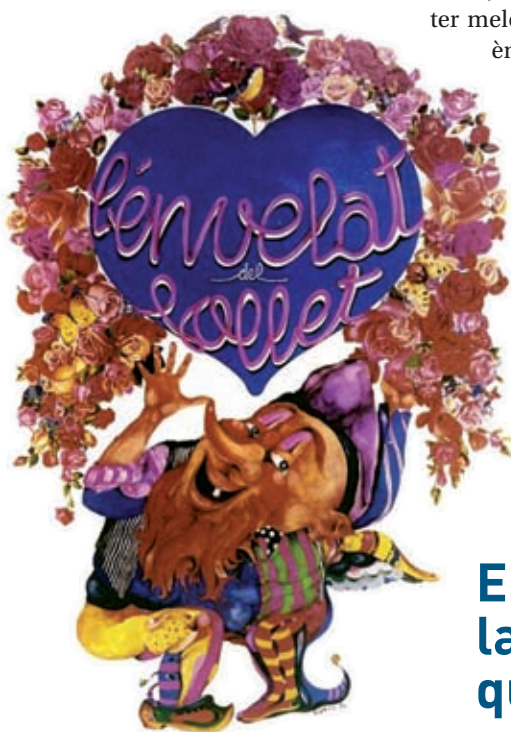
Sabrina i la grip

Una de les competències que li van sorgir al Paipai i també al Sansburg va ser la discoteca Kratter's. Creada el 1980 amb un capital inicial de sis milions de pessetes, era una discoteca

moderna i àmplia, amb dos ambients i un reservat al pis de dalt. Els inicis van ser difícils, però a poc a poc es va anar fent un nom, gràcies a actes com miss estiu, miss Kratter's (una de presentada per Pepe Navarro) o miss topless; també hi van actuar grups famosos a l'època com Olé-Olé i s'hi va programar la «no actuació» més famosa que hi ha hagut a la Garrotxa, quan Sabrina –cantant italiana famosa per les seves grans sines– hi havia d'actuar però una inesperada grip li ho va impedir. Kratter's va tenir continuïtat. Va anar canviant de gerents i propietaris, però va mantenir el seu públic fidel. Ricardo Guglielminotti la va adquirir l'any 1988 i la va reobrir. Aquest argentí, molt conegut a Olot i a Banyoles, en aquells moments era propietari de Sansburg, i l'adquisició i reobertura de Kratter's va fer que decidís posar punt i final a l'antiga discoteca de la pujada de la Solfa, que es va convertir en un concessionari de cotxes.

I Kratter's es va anar apagant

Al centre d'Olot hi havia el Màxims, una sala que més tard es va convertir en l'Up. Problemes amb els permisos, amb el soroll i els veïns van fer que la discoteca es

El 1971 s'inaugura Sansburg, la primera discoteca pròpiament dita que hi haurà a la Garrotxa

ACGAX. SERVEI D'IMATGES. FONS DIJOUS A LA BÚSTIA. AUTOR DESCONEGUT.

traslladés per un temps al pavelló firal. Era a finals dels noranta, i aquell Up estava a ple rendiment. No sé exactament el motiu exacte que va fer que l'Up acabés tancant, però segurament la nova idea que va tenir l'Ajuntament de treure a fora del nucli urbà les discoteques va ser determinant. El 1996, Pere Macias i el seu Ajuntament van promoure uns terrenys per ubicar una «zona d'oci» a la carretera de la Canya. Comptava amb bons accessos, aparcaments i estava situada lluny de nuclis de veïns. Tot i que podia acollir-hi més d'un negoci, en aquest espai només s'hi va instal·lar el Planet Alot, una discoteca gran (500 metres quadrats) i amb clara ambició de trencar amb el que hi havia hagut fins aquells moments a Olot. L'experiència no va ser gaire reeixida, tot i una arrencada fulgurant. Alguns incidents com el que va tenir el germà de l'alcalde i regidor d'ICV Miquel Macias quan no el van deixar entrar pel seu aspecte, i acusacions estranyes de boicot, van ser més rellevants que l'èxit de la discoteca.

Als afores d'Olot també s'hi van anar situant pubs amb llicència de discoteca que permetien allargar el seu horari de tancament. A inicis dels noranta, al barri de

Sant Miquel hi va haver el Sòlid, i a la Canya, l'Eclipsi. Al barri de Bosc de Tosca, de les Preses, sorgí el Mondrian, decorat amb motius del pintor holandès.

El declivi de Kratter's va arribar a inicis dels 2000, fins al punt que es va reobrir amb el nom de la mítica discoteca Xquè, de Palafrugell. Més endavant va canviar de nom i es va dir Exòtic, Bakkhos, Carlinos... Es va dir que l'edifici es vendria per fer-hi un supermercat, i fins i tot que un magnat dels Emirats Àrabs el volia convertir en una mesquita. El cert és que el final de Kratter's ha estat també el final d'un temps en què Olot va tenir una moguda de nit interessant. Ara tot ha anat canviant i potser mai més tornarem al d'abans. Segurament no és ni millor ni pitjor. Simplement, igual que Olot, és diferent.

Jordi Dorca
és gestor cultural i tècnic
del Museu del Cinema.

>> *Una imatge de la discoteca Kratter's (1987).*

Kratter's va tenir continuïtat. Amb el temps, va anar canviant de gerents i propietaris, però mantingué el seu públic fidel